

Az irgalmatlan szolga

Időpont: 1930. augusztus 30.

Alapige: Máté 18,21-35

Ekkor hozzámenvén Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfiaának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? még hétszer is?

Monda néki Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is.

Annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki számot akar vala vetni az ő szolgálóival.

Mikor pedig számot kezde vetni, hozának eléje egyet, a ki tízezer talentommal vala adós.

Nem tudván pedig fizetni, parancsolá annak ura, hogy adják el azt, és a feleségét és gyermekeit, és mindenét, a mije vala, és fizessenek.

Leborulván azért a szolga előtte, könyörög vala néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked.

Az úr pedig megszánván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki.

Kimenvén pedig az a szolga, találkozik egygyel az ő szolgatársai közül, a ki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nekem, a mivel tartozol.

Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked.

De ő nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, a mivel tartozik.

Látván pedig az ő szolgatársai, a mik történtek vala, felettébb megszorodának; és elmenvén, mindent megjelentének az ő uroknak, a mik történtek vala.

Akkor előhivatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nekem:

Nem kellett volna-é néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, a miképen én is könyörültem te rajtad?

És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, a mivel tartozik.

Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.

Ima:

Áldunk Téged szelíd és alázatos Úr Jézus Krisztus, hogy nem szidta meg azokat, akik csúfoltak a keresztkörül. Magasztaljuk nagyságodat, hogy nem ütöttél szét közöttük. Köszönjük, hogy nem rendeltél oda kétezer angyalt, hogy elkergessék a római katonákat. Köszönjük nemcsak azért, mert példát és örök bizonyítékot adtál arról, hogy az igazságtalan bántalmakat is el lehet túrni nemcsak azért, mert hívtál bennünket: jöjjetek énhozzám, én szelíd és alázatos vagyok, tanuljatok tőlem, hanem mert ugyanezt cselekszed most is velünk. Oh, hogy mi most itt vagyunk, az nem más, mint alázatos, szelíd megbocsátó kegyelmed és szereteted bizonyítéka. Mert, ha Te megfizetnél nekünk cselekedeteink szerint, akkor most nem lennénk itt.

Kérünk Urunk, taníts meg minket is megbocsátani.

Ámen.

Kedves Testvéreim! A múltkor említettem, hogy a keresztyén szeretet példázatait vesszük most át. Ide csak két példázatot sorolunk be,

a./ az irgalmatlan szolga példázata,

b./ az irgalmas samaritánus példázata.

A szeretetnek tulajdonképpen kétféle megnyilvánulási formája van: szociális és megbocsátó szeretet. Szociális szeretetről beszél az irgalmas samaritanus és megbocsátó szeretetről az irgalmatlan szolga példázata.

Ezen a földön nem mindig az igazság az igazság. Amíg e földön élünk, hol rész szerint van bennünk az ismeret és az emberek lusták gondolkodni és a gondolkodás kiváltságát át szokták engedni másnak, addig igen sokszor az volt és az lesz az igazság, ami a lehangosabb ezen a világon. Így vagyunk a példázattal is. Annyiszor hallottuk már és nem érezzük meg, hogy ez a példázat a lehetetlenségnek az egész sorozata. Ha valami címet akarnánk neki adni, bátran azt adhatnánk: Jézusnak a leghetetlenebb példázata.

Vegyük sorra a verseket. Volt egy király, kinek szolgája elsikkasztott 10.000 talentumot, vagyis félmázsa színaranyat. Képzeljük el, lehetséges volna-e az, hogy egy királyi magángazdaságban, vagy egy rendezett állam területén csak úgy észrevétlenül el lehetne sikkasztani ilyen óriási összeget úgy, hogy azt a feljebbvalók nem veszik észre? Nem is feljelentésre jön a számonkérés, hanem eléje áll a király és akkor sül ki a sikkasztás. Talán a feljebbvalók olyan vakon megbíznak ebben az emberben? Akkor is lehetetlen, hogy szolgáltatásai észre ne vegyék, mert az ember a legirigyebb teremtmény. Ha észreveszi, hogy a társának több van, hajlandó a leghetetlenebb ráfogásokkal belekeverni a bajba.

Ez a szolga elsikkasztotta ezt a hatalmas összeget és nem tud belőle semmit előadni. Hogy kellett szórnia a pénzt, hogyan élhetett, micsoda tivornyákat csaphatott, hogyan öltözködhetett, hogy ilyen óriási összeget el tudott pocsékolni. És milyen csodálatos, hogy szolgáltatásai ezt nem vették észre. Lehetséges, hogy ez valakinek nem szűrt szemet?

Azután azt olvassuk tovább: Mikor jön a leszámolás ideje, ez az ember halálos szorongatásban van /25. vers/. Addig jár a korszak a kútra, míg el nem törik. Nem arról van itt szó, hogy ez az ember eddig gazdag volt, most szegény lett, eddig becsületes volt, most becsstelen, hanem az élete forog kockán. Feleségét és gyermekeit nemcsak gyalázatba dönti és holtig fogják hordozni a becsstelen apa becsstelen nevét, hanem eladják őket rabszolgának /25. vers/. És ez az ember hogyan áll meg a király előtt? Leborul előtte és azt mondja: „*Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked.*” Nincs benne egy parányi bűnbánat sem. Ez az ember vagy naiv vagy szemtelen, hogy így mer a királlyal beszélni, mikor élete jövődjéje és családja forog kockán. Lehetetlen dolog az, hogy így merjen beszélni. Valószínűbb volna, ha leborulva így könyörögne: Bocsáss meg Uram, te olyan régen számoltattál el engem és az arany elkápráztatott engem, vétkeztem ellened, könyörülj rajtam. Ez természetes lenne, de hogy ilyen szemtelenül álljon oda és mint egyenrangú fél beszéljen vele, ez lehetetlenség.

Menjünk tovább /27. vers/. Egy teljes lehetetlenség. Akad a világon olyan király – aki felelősséget érez önnön vagyona és az ország vagyonával szemben –, hogy megkegyelmezzon ilyennek? Lehetetlen, hisz ez biztatás a sikkasztásra: csak lopjatok, a király úgyis mindent megbocsát! Lehetetlen, hogy ilyen álláspontot foglaljon el a király és egy ilyen soha napra kiállított váltóra azt mondja: elengedem.

/28. vers/ Minden vers egy újabb lehetetlenség. Lélektani lehetetlenség. Aki ismeri saját lelkét, az tudja, minden boldog ember boldogítani akar. Hisz az örömnél és boldogságnál az a fokmérője, hogy mennyit akar boldogítani másokat. Lehetetlen, hogy egy ember, aki most kap kegyelmet, aki most szabadul a hóhér fojtogató keze alól, az a következő pillanatban másokat fojtogasson. Lélektani lehetetlenség, hisz nem is volt szüksége arra, hogy kikényszerítsen minden pénzt azért, hogy tartozását megadhassa, hisz a király elengedte minden adósságát. Ő maga sem marad teljesen szegény körülmények között, hiszen megmaradt vagyonát a király hajlandó volt elfogadni a veszett fejsze nyeléül, tehát valami értékét képviselt vagyona a király szemében.

/34. vers./ Egy lehetetlen büntetés. Mit akar a király tulajdonképpen? Büntetést vagy kárpótlást? Ha büntetni akar, üttesse le fejét, ha kárpótlást akar, az volna logikus gondolkodás, hogy dolgoztassa azt az embert. De hogy a hóhérok kezébe adja és mégis várja, hogy lefizesse adósságát, ez lehetetlenség.

E példázat lehetetlenségét növeli az a tény, hogy az Úr Jézus Krisztus mondja el, aki az igazság fanatikusa. Mert vannak emberek, akiknek úgy dolgozik a fantáziájuk és még maguk is elhiszik, amit mondanak. Jézus minden példázata földönjáró valóság. Az élet történetéből vett illusztrációk, melyeket mindenki látott, de nem mindenki látott meg. Hát miért mondja el Jézus ezt a lehetetlen példázatot? Azért, mert látta, hogy az élet megcsúfolja még a legcsapongóbb fantáziát is. Mert ez a történet úgy ahogy van, egy lehetetlenség, és mégis a legszomorúbb valósága e világnak.

A király = az Isten, a sikkasztó szolga = a bűnös ember, a szolgatárs = az embertársam. Most nézzük újra végig ezt a történetet, hogy meglássuk, hogy a lelegehetlenebb példázat hogyan válik a legszomorúbb valósággá.

1./ Nézzük meg, hogyan áll a bűnös ember az Isten előtt? A büntudat és alázatosság teljes hiányával, mikor Isten őt számonkéri. Még ha rendezni akarja is adósságát, akkor is fátylat borít a múltra és csak attól a pillanattól akar más lenni. Azt mondja: csak légy türelemmel Uram, jó szolga akarok lenni – majd. Ez az ember a múlt bűneit egyszerűen el akarja felejteni. Talán nem is lehet a bűnös embert jobban megbélyegezni, mint ennek a példázatnak megmutatásával.

2./ Hogyan áll az Isten a bűnössel szemben? Testvérem! Lehetetlennek tartja a világ ma, hogy Isten kegyelmes legyen a bűnös emberhez. Nem hiszi el, hogy ingyen kegyelemből bocsásson meg minden bűnt. Ezért építettek az első bűntől kezdve oltárokat, mert nem tudták megérteni, hogy Isten a bűnnel szemben a király álláspontjára helyezkedjen. Talán nem lehet jobban magasztalni Isten kegyelmét, minthogy megíratta e példázatot e lehetetlenségek kirajzolásával.

3./ Hogy áll a szolga, szolgatársával szemben? A bűnös, a másik bűnössel? Ami lehetetlen a gondolkodó ember előtt, az szomorú valóság. Hányszor tapasztaljuk, hogy azok az emberek, akik nem érzik Istennel szemben az óriási adósságot, azok száz dénárért is fojtogatják a másikat. A megkegyelmezettségnek boldog állapotában odamegy fojtogatni szolgatársát, aki nyomorult, jelentéktelen kis összeggel tartozik. Nem érzed-e, hogy nem lehet jobban megbélyegezni a bűnös embert, mint az irgalmatlan szolga példázatával? Én elfogadom a kegyelmet a nagy adósság elengedésében és nem adok kegyelmet parányi tüsszúrásokért.

4./ Hogyan áll a szolga a büntetéssel szemben? Rámutattunk arra, hogy a büntetés örökre szól, mert ez az ember soha nem tudta volna kifizetni még ha szabadon bocsátja is őt. Figyeljük meg, ez a büntetés nem halál, hanem örök szenvedés. Nem életfogytiglan tartó börtön, mely a koporsó előtt megnyílik. Nem! Ez örök szenvedés, amelyet a halál sem szüntet meg /34. vers/. Nem érzed-e, hogy e rövid kis versben a pokol kénköves szagát érzi az ember, ahol hóhérok kínozzák az adóst, ahol nem nyílik meg soha többet az ajtó, mely rácsapódott.

Keresztyén Testvérem! Szeretném lelkedre kötni, hogy vedd ezt a példázatot teljesen személyesen. Jézus személyi kérdéssé akarja tenni számodra /35. vers/. Nem arról van szó, hogy az „embereknek” mondja Jézus, hogy ekképpen cselekszik veletek az én mennyei Atyám, hanem azt mondja „veletek”. Kik ezek a veletek? Térjünk vissza a példázat elejére. Péter megkérdezi Jézustól, hányszor lehet az én atyámfiaának megbocsátani? Tehát Jézus Péternek, a tanítványoknak, a hívők seregének mondja, azoknak, akik már elfogadták a váltáságot és az üdvbizonyosságot. Kedves Testvérem! A megtalált üdvösségünket veszítenénk el, ha ez a lehetetlen példázat valósággá lenne életünkben.

De Jézus nem elégszik meg azzal, hogy a szolga azt mondja: jól van, nem követelem az adósság megfizetését. Jézus azt is kívánja, hogy mi szívünkben bocsássunk meg. Nem elégszik meg formai elintézésel, amely mellett nem érezzük, hogy szívünkben megbocsátottunk. Azt akarja, szívünkben se legyen neheztelés, a gyökere is ki legyen irtva minden ellenszenvnek és szeressem azt, aki engem gyűlöl. Érezzük meg, hogy itt válik Jézus által követelt megszentelődésünk valóra, hogy áldjuk-e azokat, akik minket átkoznak. Hogy ez nemcsak a nagy előmlő szeretetnek akar alkotórésze lenni, hanem lényege az üdvösségnek. Aki nem tud teljes szívvel megbocsátani, az az üdvösségét teszi kockára és az ne számítsa arra, hogy az örök király előtt bocsánatot fog találni. Mert *„ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.”*

Kedves Testvéreim! Az Úr nemcsak követeli ezt, de meg is adja hozzá az erőt. Oh milyen borzasztó nehéz megbocsátani! Azonban nem tudom melyik nehezebb, bocsánatot adni, vagy kérni? Szívvel bocsánatot kérni azonban sokkal könnyebb, mint szívvel megbocsátani. Kiítani szívünkben a neheztelést, elfelejteni a bántalmakat, beletemetni a felejtés tengerébe, hogy az soha többé elő ne jöjjön. Szeretni azt, aki minket megbántott, oh az nagyon nehéz! De erőt ad hozzá Jézus.

1./ Rámutat arra, hogy Isten mennyit bocsát meg nekünk. Mert aki tudja, hogy elveszett és elkárhozott ember és csak kegyelemből él, aki életének minden pillanatában átéli azt a nagy élményt, mikor meghallotta a király kegyelmét: elengedem minden adósságodat – akinek ez mindig szeme előtt áll, annak nem nehéz megbocsátani.

2./ Ha a hála nem tud elég erőt adni a megbocsátáshoz, akkor a félelmet ébreszti fel. Erőt ad azért, hogy a rettegésnek és félelemnek érzését kelti bennünk. Gondold meg ember, a hóhérok keze és az örök börtön vár, ha te nyomorult 100 dénár adósság miatt fojtogatod a te atyádfiát.

Látod Testvérem, mennyi erőt kínál neked Jézus, hogy szeretni tudd embertársadat?

Kedves Testvérem! Azzal kezdtem beszédemet, hogy ez egy lehetetlen példázat. Lehetetlenek azok az emberek, akik szerepelnek benne. Őrizzen meg téged az Isten, hogy egyszer az Úrnak azt kelljen mondani, hogy te egy lehetetlen ember vagy! Őrizzen meg téged az Isten, hogy egyszer Istennek csodálkozva kelljen előtted megállni, hogy akinek ő mindent megbocsátott, az a társát fojtogatja egy apró kis bűnért, és ne kelljen neked is azt mondani: Nem kellett volna-e neked is könyörölnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtd?

Kedves Testvérem! Ne restülj meg a megbocsátásban. Péter úgy érezte, ő milyen nagyon tud megbocsátani, mert a törvény csak három megbocsátást ír elő és ő hatszor megbocsát. Megkérdezi Jézust, hányszor lehet megbocsátani, és Jézus azt mondja: mindig, hetvenhétyszer is. Még annak is meg kell bocsátani, akinek minden bűnbocsánat egy új indíték arra, hogy új tűszúrásokkal tegye életemet pokollá. Mert ezt kívánja tőlem Isten iránt érzett hálám és a saját üdvösségem érdeke.

Kedves Testvérem! Bárcsak azt mondhatná tereád az Úr, mikor királyi ablakából utánad néz –, mert látja, hogy azt, aki neked 100 dénárral tartozott, megcsókolod és azt mondod boldogan: én ma kibékültem az Istennel, kegyelmet és bocsánatot találtam, felejtünk el mindent, és szeressük egymást.

Testvérem! Jézus azért mondotta el ezt a példázatot, hogy rendben legyen a viszony az ember és ember között. Rendben van-e ez nálad? Ha nincs, akkor nincs rendben a viszonyod az

Istennel és nincs rendben az örökkévalóságod. Békülj meg a te atyádfiával hamar, míg egy úton vagy vele, hogy a hóhér kezébe ne essél, mert bizony, bizony mondom néked, soha, soha onnét ki nem jössz míg meg nem fizeted azt, amivel tartozol (Mt 5,25-26).

Ámen

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus! Hálát adunk neked azért, hogy Te a békeesség fejedelme vagy és most is a békeességet akarod munkálni itten a világon. Mikor születted, a betlehemi angyalok hirdették, hogy békeesség lesz ott, ahova te belépsz. Oh nekünk, magunknak is fáj a békétlenség, kérünk Téged, hatalmaddal teremts bennünk békeességet. Tudjuk Urunk, hogy a szeretetnek milyen nagy akadálya a mi önnön igazságunk. Kérünk, mutasd meg, hogy nem volt a világon olyan igaztalan szenvedés, mint a Tied. Megérdemelte-e Isten, hogy így bánjunk vele? Hát megérdemelte-e a tékozló fiú atyja a bánatot? Oh kérünk Urunk, hogy mikor az önértetünk ágaskodik bennünk, mutasd meg, hogy nem volna borzasztóbb, mint az, ha Te egyszer csak azokat a bűnöket bocsátanád meg, amelyek nem igazságtalanságból történtek Veled. Kérünk, taníts meg bennünket megalázkodni, hogy ne csak a mások bűnét lássuk meg, segíts, hogy egyszerre kicsinynek érezzük sérelmünket. Könyörgünk különösen azokért, kikkel egy templomba járunk, de nem egy a szívünk dobbanása. Cselekedd, hogy szíve szerint meg tudja bocsátani vétkét ki-ki az ő atyjafiának a Te kegyelmedből.

Ámen.